

ρωσαν ἐξ αὐτοῦ τρεῖς πράξεις χαριεστάτης opera comique, ἣν ἐμελοποίησεν ἐπίσης ἐπιτυχῶς ὁ κ. de Juppé.

* *

Ὡς ὑπόθεσις ὁ Βοκάκιος, εἶναι τὸ Δεκαήμερον αὐτοῦ τοῦ Βοκακίου, ὃν ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ νὰ τὸ πλέξῃ καὶ τὸ παίξῃ μεθ' ὅλης τῆς ἐποχῆς του ἐν Φλωρεντίᾳ αὐτοπροσώπως. Καὶ τὸν βλέπετε νεώτατον ἐκεῖ, ἐραστὴν ἐρευρετικώτατον, μὲ θύματα πολλὰ, προξενοῦντα τρόμον εἰς τοὺς συζύγους, μὲ ἓνα ἔρωτα θερμώτατον, περιάγοντα ἓνα βλάκα πρίγκηπα, οὗτινος ἔχει κατακτήσει τὴν μνηστήν, τὴν Φλωρεντινὴν Βεατρίκην. Φέρει ἀνάστατον τὴν Φλωρεντίαν, καὶ ἀρχίζων τὰ ἄθλα του ἀπὸ τὴν περίφημον σκηνὴν τοῦ cocu, battu et content, θριαμβεύων ἐν τῇ σκηνῇ τῆς μαγευμένης ἀρχλαδιᾶς καὶ ἀποθεοῦμενος ὡς ποιητῆς καὶ ἐραστοῦ.

* *

Ὡς μουσικὴ εἶναι θελκτικὴ, πεταχτὴ, μεθυστικὴ καὶ οὕτω μόνον διὰ συντομωτάτου ὁρίσμου χαρακτηρίζεται :
Εἶναι ὅπερα γεμάτῃ βάλς, πόλκα καὶ φιλί.

* *

Ὡς ἐκτέλεσις ἐπέτυχε τελείως. Ἡ κυρία Λασσάλ ἦτο ὁ ἄ.. ἡθοικώτερος Βοκάκιος, ὅστις ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, ἡ κυρία Ζεοφροᾶ ἡ τελειότερα ἐρρωμένη Βεατρίκη καὶ ἡ κυρία Jeanne Andrée ἡ μᾶλλον σφριγῶσα καὶ φρέσκα Φρίσκα.

Παρένθεσις. Σιδασιμώτατε κ. **Τενεκέ**, τελειόνω ἐδῶ αὐτοστιγμῇ, μὲ τὰς κυρίας καὶ μὲ τὰ καλαμπούρια τῆς ἐρευρεσεώς σου, διότι δὲν σκοπεύω οὔτε νὰ πικρασταθῶ ὡς αὐτοκτονῶν, οὔτε νὰ μὲ παραστήσῃς διὰ τῶν συνήθων ἐπικλησέων σου πρὸς τὰς ἀστονομικὰς καὶ εἰσαγγελικὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους ὡς δολοφόνον τῆς δεσποινίδος εὐρυίας. Κλείει ἡ παρένθεσις.

Ὁ κ. Ἀρμάνδ ἐπαιξεν ὡς θυμώσιος ἡλίθιος γυναικῶς ὁ δὲ κ. Βρουέτ ὡς ἀμίμητος δυστυχῆς σύζυγος, ὁ εὐπιστώτερος τῶν ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν κήπων ἀπατηθέντων κηπουρῶν. Λυπούμεθα ὅτι θεωροῦμεν τὴν φωνὴν τοῦ κ. Σαβοατιέ ὡς δυστύχημα τοῦ φαληρικοῦ θιάσου, τὸν δὲ κ. Λατὺ, ὡς χρυσὴν μετριότητα.

* *

Τώρα καὶ μερικὰς πληροφορίας περὶ ἐκτάκτων ἐπιτυχιῶν. Εἶναι τι ἐξοχὸν ἡ σερенада τῶν τριῶν . . . συζύγων, Πανδόλφου, Τρομδύλη καὶ Κυκιλὸ πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ τελευταίου. Ἰδίως τὸ διὰ κολοκύθας ἀκομπανιμέντο τοῦ κ. Βρουέτ. Οἱ αὐτοὶ τρεῖς μετὰ τοῦ ἡλιθίου πρίγκηπος Ὁρλάνδου ἀποτελοῦσιν αὐτοσχέδιον ὀρχήστραν λίαν πρωτότυπον, ἡ ὁποία προώριστα νὰ ζητῇται διαρκῶς δὲς.

Ἡ δωδία τῶν κυριῶν Λασσάλ καὶ Ζεοφροᾶ.

Mia bella Fiorentina

εἶναι δωδία ἀηδόνων. Καὶ δὲν ὑπάρχει καρδιά ἐρωτύλη μὴ συγκινομένη ἀπὸ τὴν ἔξωθεν τῆς ἐκκλησίας roman-

ce τῆς Βεατρίκης μὲ τὴν αἰσθηματικωτάτην ἐπωδὸν τῆς :

Aimer c'est vivre.

Τὰ ἄλλα εἶναι μεθυστικώτατα βάλς καὶ ἐλκυστικώτατα πόλκα, μόλις δὲ πάλιν εἰς τὴν δωδίαν τῆς πρώτης συνεντεύξεως τοῦ Βοκακίου καὶ τῆς Βεατρίκης ἀκούομεν ἤχος ἄσματος ἀληθοῦς.

* *

Ὡς θέαμα δὲ καὶ ὡς διάλογος εἶναι τι ὅπερ, εἰν ἤμην πατήρ, θὰ μὲ ἠνάγκαζε ν' ἀποδημήσω μετὰ τῆς κόρης μου μὴ μάθῃ κἄν, ἔστω καὶ τὴν ἐλαφροτέραν αὐτοῦ λεπτομέρειαν.

Καὶ ὅμως εἶδον ἐκεῖ τὰς δροσερωτέρας καὶ τρυφερωτέρας δεσποινίδας τῶν Ἀθηναίων !

Blovitz.

ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἀπὸ ἐφημερίδες γλυτώσαμε μὲν ἄλλὰ μέρα,
δὲν μάθαμε καινούρια καὶ τοῦ Χρῆστ εἰδήσεις·
μὰ τί εὐλογημένη ἐκεῖνη ἡ Δευτέρα !
δὲν ἄκουες μουρμούραις καὶ ἀγρίας συζητήσεις.
Εἰς ὅλους ἡσυχία καὶ ἄφωνα γαλήνη....
δὲν χάνεται ὁ κόσμος ἀδιάβαστος ἂν μείνῃ.

Δὲν μάθαμε τί νέο 'στὴν Αἴγυπτο συνέβη,
δὲν μάθαμε τί εἶπε ὁ Δούρπεριν 'στὴν Πύλη,
τί τάχα ὁ Τρικούπης 'στὸ νοῦ του μαγειρεύει,
καὶ ἂν στρατὸ 'δικό μας 'στὴν Αἴγυπτο θὰ στείλῃ.
Δὲν μάθαμε τί τρέχει καὶ εἰς τὴν ἔξω σφαῖρα,
δὲν μάθαμε ἀκόμη τί τρέχει καὶ ἐδῶ πέρα.

Δὲν μάθαμε ποῖος ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἑσπερία
καὶ εἰς ποτὶ Ξενοδοχεῖο ἐπῆγε νὰ καθίσῃ,
δὲν μάθαμε πῶς φεύγει τοῦ τάδε ἡ κυρία,
ποτὶς ἔφερε καινούριους συρμούς ἀπ' τὸ Παρίσι !
Ποτὶς πῆγε τὰ λουτρά του 'στὴν Αἰδηψὸ νὰ κάμῃ,
καὶ τίνος ἐγινῆκαν ὁμογενοὺς οἱ γάμοι.

Δὲν ἴδαμε καὶ ἄρθρα μικροσκελῶν σελίδων,
ἐλείψανε οἱ πόνοι καὶ οἱ πατριωτισμοί,
τὰ βάραιθρα, ἡ φρίκη, τὸ μέλλον τῶν ἐλπίδων,
τὸ πνίξιμο τοῦ ἔθνους καὶ οἱ κατακλυσμοί.
Ἐγλύτωσαν καὶ πέναις, χαρτὰ καὶ καλαμάρι
ἀπὸ καλαμαράδων παντοτεινῇ ἀγγάρι.

Ἐκείνη ἡ Δευτέρα μὰ τί εὐλογημένη!
χωρίς ἐφημερίδες καὶ δίχως τὴ βουλή,
περάσαμε τὴν ὥρα γιὰ νέα ξενοιασμένοι,
καὶ ὄρεξι δὲν εἶχε κανέναν νὰ μιλή.
Δὲν εἰμπορούσε τάχα τὸ ἔθνος μας ν' αὐξήσῃ
χωρίς ἐφημερίδες καὶ βουλευτῶν μελίσσι;

Εἰξεύρετε τί εἶναι μιὰ ἡσυχὴ ἡμέρα
χωρίς ἐφημερίδες, βουλή, φωναῖς καὶ κτύπους;
εἶναι ὄνειρου πλάνη καὶ ἀρωμάτων σφαῖρα,
ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια καὶ 'στοὺς Ἀμπελοκήπους.
'Στοὺς τυπογράφους δόξα, τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη·
οἱ ἐκείνους μιᾶς ἡμέρας ὀφείλεται γαλήνη.

Χρυσοκανθάρου πλούτη ποτὲ ἂν ἀποκτούσα,
πρὸς δόξαν καὶ εὐτυχίαν τῆς φίλης μου πατρίδος,
'στοὺς τυπογράφους πάντα θὰ ἔκκανα τσουμπούσα,
γιὰ νὰ μὴ βγάζουν φύλλο καμμιᾶς ἐφημερίδος.
Νά! πᾶρετε παράδες, φάτε καλὰ καὶ πιέτε,
καὶ ὡς γίνουν οἱ γραφεῖς αὐτοὶ στοιχειοθεταί.

Ἐμπρὸς, ὦ τυπογράφοι, καθεὶς ὡς ξεφαντώνῃ,
καὶ ἄλλαις ἀπεργίαις ὡς γίνουν σὰν καὶ αὐτὴ·
καὶ σὰς γιὰ μιὰ ἡμέρα ἡ στάμπα δὲν σὰς λυώνει,
'συχάζει καὶ τοῦ κόσμου τὸ στόμα καὶ τ'αὐτί.
Πρέπει νὰ σὰς πληρώσουν γιὰ μία τέτοια σχόλη
καὶ οἱ Καταστηματάρχαι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι.

Souris.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ.

Τὴν αὐτὴν ἐβδομάδα καθ' ἣν μία ἐλαφρὰ Γαλλίς ἐν Πειραιεὶ ἀπεδείκνυνεν ὅτι αὐτὴ μὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν μερικῶν σπιρουνάτων καὶ τῶν συντακτῶν τῆς *Αὐλαίας*, ἂν ἤθελε νὰ εἶναι γυνή, οἱ δὲ συντάκται τῆς *Αὐλαίας* καὶ οἱ ἐρασταὶ σπιρουνάτοι ἂν ἤθελον νὰ εἶναι ἄνδρες, νὰ ἔχωσι τὴν καρδίαν αὐτῆς, εἰς ὀλίγα μίλια μακρὰν τῆς Βιέννης, πλησίον τοῦ Λίντς, δύο ἀντὶ μιᾶς Γαβριέλλας εὐρέθησαν νεκραί, αὐτόχειρες, ὑπὸ βολῆς ῥεβόλβερ. Καὶ αὐταὶ Γαλλίδες, καὶ αὐταὶ ἐλαφρὰς διαγωγῆς, καὶ αὐταὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· ἐγκατάλειψιν ἀπὸ ἔρωτα. Δόξα εἰς τὸν κυβερνῶντα τὸν κό-

σμον! ἤρχισε νὰ μυρίζῃ πάλιν ἀνοιξίς· ἐπανέρχεται τὸ ἔαρ τῶν αἰσθημάτων· ἀναθάλλουν οἱ καρποὶ τοῦ ἔρωτος· ὑπάρχουσιν ἀκόμη καρδίαι· μόνοι οἱ συντάκται τῆς *Αὐλαίας* δὲν πιστεύουν εἰς αὐτάς· ἀλλ' ἀδιάφορον· αὐτοὶ ἀντὶ καρδίας θὰ ἐνέχουν σπόγγους· τίποτε ἄλλο δὲν ἀξίζουν οἱ Ἐρμαφροτιδεῖς αὐτοὶ παρὰ μίαν καλὴν σφουγγαριά.

* * *

Τὴν 2]14 Ἰουνίου ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος Ἐρρίκου Κουτενχόδεν (ὅλοι οἱ κόμητες εἶναι κουτοὶ) εὕρισκόμενος εἰς τὸν πατρικὸν πύργον τοῦ Ὅττεσχάιμ, εὗρεν ἐν τῷ κήπῳ νεκράς δύο ὥραιας καὶ ὥραια ἐνδεδυμένας νέας, κειμένας ἐκατέρωθεν τῆς θύρας, ἥτις ἄγει εἰς τὰ δώματα τοῦ κόμητος. Ἀνεκλύφθη ὅτι ἦσαν αἱ Γαλλίδες Μαρί Νταμαῖν-Νταλμὸν καὶ ἡ Ἀλίνα δὲ Ρεννιβίλ. Εἶχον ἔλθει ἐκ Βιέννης τὴν προτεραίαν εἰς Λίντς. Μετὰ τὴν ἱατρικὴν ἐξέτασιν ἀπεδείχθη ὅτι ἀμφότεραι ἐγένοντο αὐτόχειρες, διὰ ῥεβόλβερ, τὸ ὅποιον καὶ αἱ δύο, ὡς καὶ ἡ πτωχὴ Γαβριέλλα, διηύθυναν κατὰ τῆς καρδίας των. Ἡ δεσποινὶς Ἀλίνα ἐφρονεῖτο αὐτοστιγμεί, ἀλλ' ἡ Μαρί μετὰ σκληρὰν ἀγωνίαν· καὶ τοὺς τύπους ἔφερον τὰ φορέματά της καὶ τὰ ἐν ταῖς παλάμαις της εὐρεθέντα ἐκ τοῦ κήπου χόρτα, τὰ ὁποῖα ἡ δυστυχὴς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ της ἐξερρίζωνε μετὰ δυνάμεως ἀπληπισμένης.

Τὴν ἐπαύριον ἀστυνομικαὶ ἐρευνᾶν εἰς τὰ ἐν Βιέννῃ δωματῖα τῶν ἀνεκάλυψαν δέμα ἐπιστολῶν, ἐσφραγισμένων μὲ μαῦρο βουλοκέρι, καὶ διευθυνομένων πρὸς τὸν Γραμματεῖα τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας. Τὸ δέμα περιεῖχε τὴν διαθήκην ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τῆς Μαρί, ἐπιστολὰς πρὸς τὴν μητέρα της, τὸ παιδί της καὶ πρὸς δύο ἐκ τῶν φίλων της καὶ λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν περιστατικῶν, ἅπερ τὴν ἐσπρωξάν εἰς τὴν τραγικὴν ἀπόφασιν, ἣν ἐξετέλεσεν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ προδόσαντος αὐτὴν ἐρastoῦ, διὰ νὰ μὴν τοῦ διαφύγῃ ὁ κρότος τῆς βολῆς. Κάτωθεν τῆς ἀφηγήσεως αὐτῆς ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐξῆς συγκινητικαὶ γραμμαὶ τῆς φίλης της, τῆς τρυφερᾶς Ἀλίνας.

«Οὕτε ἡ φίλη μου Μαρὴ οὐτε κανεὶς ἄλλος μὲ παρεκίνησαν εἰς τὴν πράξιν αὐτήν. Ἀποθνήσκω ἐκουσίως, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω χωρὶς τῆς φίλης μου Μαρῆ»

Διπλοῦν δρᾶμα, διπλὴ θυσία, διπλοῦν πάθος. Ἡ μία θνήσκει διότι δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς τοῦ ἐρastoῦ της· καὶ ἡ ἄλλη διώτι δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς τῆς φίλης της. Ὁ κόσμος εἶναι ὄνειρον· ἕκαστος συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ μιᾶς λεπτῆς κλωστῆς· ἐκόπη ἡ κλωστή· καὶ ἡ ζωὴ ἐκόπη. Ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μ' ἐν αἰσθημα, μὲ ἕνα χαρακτήρα. Διὰ τοὺς ἀναισθητοὺς, τοὺς πωλοῦντας νέους τὴν τιμὴν των ἀντὶ ἀργυρίου καὶ ὅταν ἀνδρισθοῦν ἀγοράζοντας τὴν τιμὴν ἄλλων πάλιν δι' ἀργυρίου, ὁ κόσμος εἶναι πορνιστῶν· παρ' ἐκάστου πράγματος ἀναμένουσι μικρὰν εὐχαρίστησιν· ὅλα αὐτὰ προστιθέμενα πληροῦσι τὸ κενὸν τῆς φύσεώς των· καὶ γίνονται μακκῆριοι. Μίαν ἡμέραν θ' ἀναγνωρισθῇ ἡ κενότης τοῦ κόσμου· καὶ θ' αὐτοκτονήσωμεν ὅλοι· ἢ θ' ἀναγνωρισθῇ ἡ σκοπιμότης τοῦ κόσμου· καὶ θὰ γίνωμεν ὅλοι ἀγαθοί· οἱ ἐρμαφροδιτοὶ τύποι θὰ ἐκλείψουν· οἱ ὑγροὶ θὰ στερεώσουν, αἱ Γαβριέλλαι θὰ πλασισαθοῦν· οἱ Γαβριέλλοι θὰ ἀποκηρυχθοῦν. Ἔως ὅτου φθάσωμεν αὐτοῦ, μᾶς ἀρῶσιν αὐτὰ τὰ τέρατα, ὅταν μὲν